

Ogłoszenia Parafialne

Dziś rozpoczyna się Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan. W tym tygodniu: we wtorek wspomnienie Św. Józefa Sebastiana Pelczara, w czwartek wspomnienie Św. Agnieszki.

Spotkanie biblijne z Ks. dr hab. Romanem Bogaczem we wtorek /19 stycznia 2010 r./ po Mszy Św. wieczornej o godz. 18.45.

Spotkanie opłatkowo - koładowe Akcji Katolickiej i Rady Parafialnej odbędzie się w sobotę /23 stycznia/ po Mszy Św. wieczornej na plebani. Bardzo serdecznie zapraszamy.

Zakończyliśmy Wizytę Duszpasterską /Kolędę/. Pragniemy bardzo serdecznie podziękować za przyjęcie nas w Waszych mieszkaniach, za życzliwość i złożone ofiary.

Trwają zapisy na pielgrzymkę do grobu Sługi Bożego Jana Pawła II w dniach od 12 do 22 kwietnia 2010 r. Przy zapisie wpłacamy 300 zł. od osoby.

Bóg zapłać za sprzątanie kościoła rejonowi osiedla za Stacją Kolejową, a do sprzątania w sobotę od godz. 9.00 zapraszamy rejon ul. Wierzyńskiego i Myczkowskiego.

Pogrzeb + Weroniki Kordas w poniedziałek o godz. 13.00.

Intencje Mszalne 18 - 24 stycznia 2010 r.

Poniedziałek, 18 stycznia 2010 r.	7.00	+ Piotr Jagusiński w 20 rocz. śmierci, żona Anna
	18.00	+ Władysław Baczyński greg. 15
Wtorek, 19 stycznia 2010 r.	7.00	+ Józefa (ona) Bochenek /od przyjaciółki Marii Wyżga/
	18.00	+ Władysław Baczyński greg. 16
Środa, 20 stycznia 2010 r.	7.00	+ Władysław Baczyński greg. 17
	18.00	+ Józefa (ona) Bielawska w 6 rocz. śmierci
Czwartek, 21 stycznia 2010 r.	7.00	+ Władysław Baczyński greg. 18
	18.00	Dziękczynna w 6 rocz. urodzin Kacpra z prośbą o błogosławieństwo Boże i potrzebne łaski
Piątek, 22 stycznia 2010 r.	7.00	+ Józefa (ona) Bochenek /od rejonu Zakliki/
	18.00	+ Władysław Baczyński greg. 19
Sobota, 23 stycznia 2010 r.	7.00	+ Władysław Baczyński greg. 20
	18.00	+ Katarzyna, Stanisław, Waław, Kazimierz Borcz
III Niedziela Zwykła 24 stycznia 2010 r.	7.30	+ Władysław Baczyński greg. 21
	9.00	+ Maria Fundament w 3 rocz. śmierci
	10.30	Dziękczynna w 70 rocz. urodzin Józefa z prośbą o opiekę Matki Bożej Nieustającej Pomocy i Boże błogosławieństwo dla Jubilata i całej Rodziny
	12.00	+ Teodora (ona) Siekierzycka w 4 rocz. śmierci
	18.00	+ Anna, Józef Zieliński /od Wnuków/

Parafia Rzymskokatolicka *Matki Bożej Nieustającej Pomocy* w Krakowie Mydlnikach,
30 - 198 Kraków, ul. Hemara 1, tel. 12 6260453, e-mail: mydlniki@diecezja.pl,
www.mydlniki.diecezja.pl. Msze Św. w niedzielę: 7.30, 9.00, 10.30 (dla dzieci), 12.00, 18.00
Msze Św. w dni powszednie: 7.00, 18.00,
Kancelaria: codziennie po Mszy Św. z wyjątkiem niedziel i świąt.

MAGNIFICAT

Pismo Parafii M.B. Nieustającej Pomocy w Krakowie - Mydlnikach * nr 137 * 17.01.2010 r.

II NIEDZIELA ZWYKŁA

PIERWSZE CZYTANIE z Księgi Proroka Izajasza

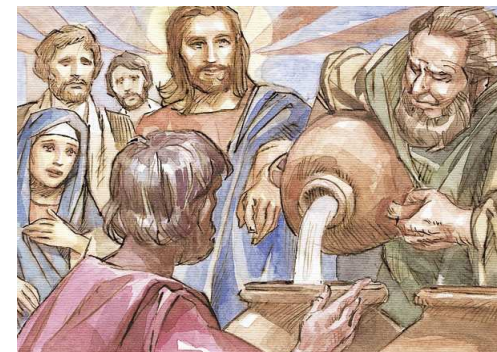
Przez wzgląd na Syjon nie umilknę, przez wzgląd na Jerozolimę nie spoczne, dopóki jej sprawiedliwość nie błysnie jak zorza i zbawienie jej nie zapłonie jak pochodnia. Wówczas narody ujrzą twą sprawiedliwość i chwałę twoją wszyscy królowie. I nazwą cię nowym imieniem, które usta Pana oznaczają. Będziesz prześliczną koroną w rękach Pana, królewskim diademem w dłoni twego Boga. Nie będą więc mówić o tobie „Porzucona”, o krainie twej już nie powiedzą „Spustoszona”. Raczej cię nazwą „Moje w niej upodobanie”, a krainę twoją „Poślubiona”. Albowiem spodobałaś się Panu i twoja kraina otrzyma męża. Bo jak młodzieniec poślubia dziewicę, tak twój Budowniczy ciebie poślubi, i jak oblubieniec weseli się z oblubienicą, tak Bóg twój tobą się rozraduje.

Iz 62,1-5

DRUGIE CZYTANIE z 1 Listu Św. Pawła Ap do Koryntian

Bracia: Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkim. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra. Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania przez tego samego Ducha, innemu dar czynienia cudów, innemu prorocstwo, innemu rozpoznawanie duchów, innemu dar języków i wreszcie innemu łaska tłumaczenia języków. Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce.

1 Kor 12,4-11

EWANGELIA wg Św. Jana

W Kanie Galilejskiej odbywało się wesele i była tam Matka Jezusa. Zaproszono na to wesele także Jezusa i Jego uczniów. A kiedy zabrakło wina, Matka Jezusa mówi do Niego: „Nie mają już wina”. Jezus Jej odpowiedział: „Czyż to moja lub Twoja sprawa, Niewiasto? Czyż jeszcze nie nadeszła godzina moja?”. Wtedy Matka Jego powiedziała do sług: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie”. Stało zaś tam sześć stągwi kamiennych przeznaczonych do żydowskich oczyszczeń, z których każda mogła pomieścić dwie lub trzy miary. Rzekł do nich Jezus: „Napełnijcie stągwie wodą”. I napełnili je aż po brzegi. Potem do nich powiedział: „Zaczerpnijcie teraz i zanieście staroście weselnemu”. Oni zaś zanieśli. A gdy starosta weselny skosztował wody, która stała się winem – nie wiedział bowiem, skąd ono pochodzi, ale słudzy, którzy czerpali wodę, wiedzieli – przywołał pana młodego i powiedział do niego: „Každy człowiek stawia najpierw dobre wino, a gdy się napiją, wówczas gorsze. Ty zachowałeś dobre wino aż do tej pory”. Taki to początek znaków uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej. Objawił swoją chwałę i uwierzyli w Niego Jego uczniowie. Następnie On, Jego Matka, bracia i uczniowie Jego udali się do Kafarnaum, gdzie pozostali kilka dni.

J 2, 1-12

Imię własne Ducha Świętego

„Duch Święty” jest imieniem własnym Trzeciej Osoby Boskiej, którą wielbimy i której oddajemy chwałę wraz z Ojcem i Synem. Kościół otrzymał Go od Pana i wyznaje Go w czasie chrztu swoich nowych dzieci. Pojęcie „Duch” jest tłumaczeniem hebrajskiego słowa *Ruah*, które przede wszystkim oznacza tchnienie, powietrze, wiatr.

Określenia Ducha Świętego

Gdy Jezus zapowiada i obiecuje Ducha Świętego, nazywa Go „Parakletem”, co dosłownie oznacza: „Ten, który jest wzywany przy czymś”, a które tłumaczy się zazwyczaj jako „Pocieszyciel”. Poza imieniem własnym w Piśmie świętym znajdują się również określenia: Duch obietnicy, Duch przybrania za synów, Duch Chrystusa, Duch Pana, Duch Boży i Duch chwały.

Symbole Ducha Świętego

Woda. Symbolika wody oznacza działanie Ducha Świętego w sakramencie chrztu, ponieważ po wezwaniu Ducha Świętego staje się ona skutecznym znakiem sakramentalnym nowego narodzenia; jak nasze pierwsze naturalne narodzenie dokonało się w wodzie, tak woda chrzcielna oznacza nasze narodzenie do życia Bożego, które jest nam udzielane w Duchu Świętym.

Namaszczenie. Symbolika namaszczenia olejem także oznacza Ducha Świętego, a nawet staje się Jego synonimem. We wtajemniczeniu chrześcijańskim jest ono znakiem sakramentalnym bierzmowania. Imię Chrystusa (w języku hebrajskim „Mesjasz”) oznacza właśnie „namaszczonego” Duchem Bożym. „Namaszczonych” Pana poznajemy już w Starym Przymierzu (choć Duch Święty nie został jeszcze objawiony), w sposób szczególny był nim król Dawid.

Ogień. Podczas gdy woda oznaczała narodzenie i płodność życia udzielanego w Duchu

Świętym, ogień symbolizuje przekształcającą energię dzieła Ducha Świętego. Prorok Eliasza, który „powstał jak ogień, a słowo jego płonęło jak pochodnia” (Syr 48, 1), swoją modlitwą sprowadza ogień z nieba na ofiarę na górze Karmel. W postaci języków, jakby z ognia” Duch Święty spoczywa na uczniach w porannek Pięćdziesiątnicy i napędza ich sobą. (Dz 2, 3-4).

Obłok i światło. Te dwa symbole są nierozłączne w objawieniach Ducha Świętego. Począwszy od objawień się Boga w Starym Testamencie, obłok - raz ciemny, a raz świetlisty - jest objawiającym się Bogiem żywym i zbawiającym. Obłok pojawia się, gdy Mojżesz wstępuje na górę Synaj, nad Namiotem Spotkania, podczas wędrówki Izraela przez pustynię i w czasie poświęcenia Świątyni Salomona. Duch Święty zstępuje na Maryję Dziewicę i osłania Ją „swoim cieniem”, by poczęła i urodziła Jezusa (Łk 1, 35). To także On zjawia się na Górze Przemienienia: „zjawił się obłok i osłonił ich” - Jezusa, Mojżesza, Eliasza, Piotra, Jakuba i Jana, „a z obłoku odezwał się głos: «To jest Syn mój Wybrany, Jego słuchajcie!»” (Łk 9, 34-35). W końcu ten sam „obłok zabrał” Jezusa sprzed oczu uczniów w dniu Wniebowstąpienia (Dz 1, 9), a w dniu Powtórnego Przyjścia objawi Syna Człowieczego w chwale w dniu

Pieczęć jest symbolem bliskim symbolowi namaszczenia. „Pieczęcią swą naznaczył Bóg” (J 6, 27) Chrystusa i w Nim Ojciec naznacza swą „pieczęcią” także nas. Ponieważ obraz pieczęci (sphragis) wskazuje na niezatarte znamię namaszczenia Ducha Świętego w sakramentach chrztu, bierzmowania i kapłaństwa, został on wykorzystany w niektórych tradycjach teologicznych dla wyrażenia niezatartego „charakteru” wyciskanego przez te sakramenty, które nie mogą być powtórzone.

Ręka. Wkładając ręce, Jezus leczy chorych i błogosławi dzieci. Apostołowie będą czynić to

samo w Jego imię, a ponadto właśnie przez włożenie rąk Apostołów jest udzielany Duch Święty. Ten znak wszechmogącego wylania Ducha Świętego zachował Kościół przy udzielaniu sakramentów.

Palec. Jezus „palcem Bożym wyrzuca złe duchy” (Łk 11, 20). Prawo Boże zostało napisane na kamiennych tablicach „palcem Bożym” (Wj 31, 18), a Nowy Testament jest „listem Chrystusa” powierzonym Apostołom, który został napisany „Duchem Boga żywego nie na kamiennych tablicach, lecz na żywych

Św. Agnieszka była w starożytności jedną z najbardziej popularnych świętych. Piszą o niej św. Ambroży, św. Hieronim, papież św. Damazy, papież św. Grzegorz I Wielki i wielu innych. Jako kilkunastoletnia dziewczynka, pochodząca ze starego rodu, miała ponieść męczeńską śmierć na stadionie Domicjana około 305 roku. Na miejscu „świadectwa krwi” dzisiaj jest Piazza Navona - jedno z najpiękniejszych i najbardziej uczęszczanych miejsc Rzymu. Tuż obok, nad grobem męczennicy, wzniesiono bazylikę pod jej wezwaniem, w której **21 stycznia** - zgodnie ze starym zwyczajem - poświęca się dwa białe baranki.

Św. Agnieszka urodziła się ok. 291 r. w Rzymie. Jej rodzice byli chrześcijanami i wychowali ją zgodnie z zasadami tej wiary. Agnieszka już od dzieciństwa całą swoją duszą pokochała Boga. Z tej miłości zaprzęgnęła pozostać do końca życia w dziewictwie. Nie dbała o rzeczy materialne. Pomimo bogactwa żyła skromnie.

Agnieszka uczyła się w szkole dla dziewcząt. Pewnego dnia, ok. 304 roku, gdy miała zaledwie 13 lat, wracała do domu i została zauważona przez Symfonia, syna naczelnika miasta, któremu bardzo się spodobała. Młodzieniec kilkakrotnie chodził do jej domu i prosił ją o rękę. Za każdym razem przynosił coraz to cenniejsze dary. Jednak za każdym razem Agnieszka odpowiadała mu, że jest zaręczona z „z Innym, Który jest o wiele bogatszy”. Symfoniusz nie rozumiał o kim mówiła dziewczyna, dopóki mu wytłumaczono, że jest chrześcijanką. Wtedy jego ojciec bardzo się rozgniewał. Rozkazał torturować Agnieszkę aż do wyrzeczenia się przez nią wiary. Niewiasta pozostała nieugięta. Poza tą postawą zaszło inne zjawisko. Cudowne znaki, które miały miejsce podczas tortur spowodowały nawróce-

tablicach serc” (2 Kor 3, 3).

Gołębica. Na końcu potopu (którego symbolika odnosi się do chrztu) wypuszczona przez Noego gołębica powraca, niosąc w dziobie świeżą gałązkę z drzewa oliwnego na znak, że ziemia znowu nadaje się do zamieszkania. Gdy Chrystus wychodzi z wody po swoim chrzcie, zstępuje na Niego Duch Święty w postaci gołębic i spoczywa na Nim.

Katechizm Kościoła Katolickiego, red. BK

nie 160 pogan. Pod koniec męczennicy wrzucono do ognia. Kiedy wyszła z niego cała, została zabita ciosem miecza w gardło.

Legenda mówi, że Agnieszka, rzucona całkowicie obnażona na stadion, na pastwę spojrzenia tłumu, okryła się za sprawą cudu płaszczem włosów. Ciało młodej męczennicy zostało złożone w Rzymie u wejścia do katakumb.

Po wielu latach nastały rządy Konstantyna Wielkiego. Pewnego razu jego córka, Konstancja, ciężko zachorowała. Zdrowie odzyskała dopiero po żarliwej modlitwie nad grobem św. Agnieszki. W dowód wdzięczności cesarz polecił wzniesić na tym miejscu świątynię, przy której królowna powołała do życia klasztor.

Święta zazwyczaj przedstawiana jest jako młoda dziewczyna w szatach złotych (a nie czerwonych jak zazwyczaj w przypadku męczenników) i krzyżem męczeńskim w ręce. Na Zachodzie wizerunki świętej artyści przedstawiają z barankiem z nimbem (wywodząc jej imię od łacińskiego agnus - baranek). Ukazywana jest również z dwiema koronami - dziewictwa i męczeństwa. Nieraz obok niej płonie stos, na którym według jednej z wersji miała spłonąć. W tradycji zachodniej uważana jest za patronkę dzieci, panien i ogrodników. Imię Agnieszki jest wymieniane w I Modlitwie Eucharystycznej - Kanonie rzymskim.

Jednym z jej atrybutów (symboli) jest baranek. Słowo baranek po łacinie znaczy agnus, co jest bardzo podobne do imienia świętej. Z tej to okazji papież pobłogosławił tego dnia dwa baranki. Z ich wełny zostaną sporządzone paliusze - wąskie białe stuły z sześcioma krzyżykami z czarnego jedwabiu, noszone przez papieża i metropolitów.